

paa Gang at blive tilsagt til Møde paa Politikammeret, at han blot behøvede at sende et Bud, som kunde forevise hans Kort.

Ministeren for Handel og Søfart (Müus): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, som Lovforslaget har faaet. Jeg skal tillade mig først at gøre en Bemærkning om de smaa værdifulde Ædelstene. Det kan tilsyneladende være et lille Spørgsmaal, men det drejer sig alligevel om et Principspørgsmaal. Hvis man gav fremmede handelsrejsende Ret til at rejse omkring i Landet og sælge Juveler og Ure og den Slags Ting, vilde man begaa en meget stor Uret mod de danske handlende, der ifølge Næringsloven ikke have denne Ret. Man vilde derved give de fremmede handelsrejsende et Fortrin fremfor de danske handlende, det vilde i alt Fald kun kunne ske ved en Forandring i Næringsloven, og det vilde jo være lidt besværligt for en Sag, som i og for sig drejer sig om en Bagatel. Det er fra de handlendes Side stærkt urgeret, at der vilde begaaes en Uret, hvis man fulgte den Henstilling, der er gjort, og jeg haaber, det høje Ting vil bifalde Forslaget, som det foreligger.

Der blev dernæst af det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Lauridsen) rejst et andet Spørgsmaal, nemlig om en Udvidelse af Retten for fremmede handelsrejsende til at rejse omkring. Jeg maa meget beklage, om det høje Ting vilde slutte sig til dette Forslag, thi der begaaes da efter min Mening en Uret mod vore Provinsbyer. De arbejde jo under et ganske overordentlig stort Tryk. Særlig under Hensyn til de Andelsforretninger, der konkurrere med dem, er det ubilligt at berøve Provinsbyerne den ringe Fordel, de her have. Det er jo let nok at sige, at der er Herning og enkelte andre store Pladser, hvor det maaske kunde have sin Berettigelse at give en saadan Tilladelse. Men de handelsrejsende ville jo ikke blot komme der, men tillige rejse rundt paa Herregaardene og Kroerne og gøre Forretninger der, og det vilde være meget uheldigt for vore Provinsbyer. Derfor maa jeg fraaade det ærede Medlems Forslag.

Saa er der Spørgsmaalet om Politiet. Særlig fra England er der kommet Klager over, at de rejsende skulle til Politiet, man har betragtet det, jeg havde nær sagt, som en Haan, at de skulle underkastes Politikontrol. Det er naturligvis overdrevent. For os, der kende Forholdene, er der ikke noget som helst nedsættende deri, men det har jo i Praksis vist sig, at

det opfattes saaledes, og derfor betragter jeg det ikke som heldigt. Jeg indrømmer, at der er den Svaghed ved Loven, at der naturligvis kan ske Misbrug; en handelsrejsende kan rejse uden altid at have sine Papirer i Orden. Hvad selve Straffebestemmelsen angaar, er der det uheldige Princip, at Halvdelen af Bøden paa Forlangende tilfalder den, der angiver Synderen. Denne Bestemmelse er ikke behagelig, men det er en Nødvendighed overfor disse Forhold. Vi se det i Sverige, hvor man meget strengt holder paa, at Bestemmelsen om fremmede handelsrejsende skal overholdes, og hvor man virkelig gennemfører den. Jeg tror ikke, at der nogen Sinde fra svensk Side er kommet nogen Klage over, at der sker Misbrug i den Henseende. Og naar Lovens Bestemmelse gennemføres her, tror jeg heller ikke, at der vil ske noget større Misbrug. Maaske kan en Mand komme et Par Dage ud over sin Tid — vi ere jo alle Mennesker. Jeg tør jo ikke benægte, at en handelsrejsende maaske vil lade sig friste af de Par Dage. Men jeg vil betragte det som et mindre Onde, end hvis de skulle tvinges til i enhver By at sende deres Pas paa Politikontoret. De handelsrejsende rejse jo nu hurtigt. De besøge undertiden nu 2—3 Byer om Dagen. Til den første kunne de sende deres Papirer i Forvejen og faa dem paategnede, men det kan jo ikke lade sig gøre, naar de skulle besøge 2 eller 3 Byer om Dagen. Jeg anbefaler derfor Forslaget, som det er.

Lauridsen: Det forekommer mig, at den højtærede Minister ser lidt vel mærkt paa Forholdene paa Landet. Naar de fremmede handelsrejsende skulle svare en Afgift paa 100 Kr. om Maaneden, ville de ikke besøge andre end de store Forretninger, som de have Interesse i at komme til. For øvrigt kunne de jo ogsaa i Købstæderne besøge Gæstgiverier og Privatfolk. Men ude paa Landet, hvor Afstandene ere saa store, er det meget vanskeligere at besøge flere end dem, som de have Forretninger med. Der findes jo nu ude paa Landet Forretninger, der købe for Millioner om Aaret, og de handelsrejsende besøge dem, men Lov til at gøre det have de ikke. En Forandring vil fremme Erhvervslivet og ikke skade noget. Ved Næringsloven af 1857 blev der givet Landet omtrent lige saa store Fordele som Byerne, Købmændene fik Lov til at nedsætte sig derude. Naar man ved denne lille Lov vilde udvide Bestemmelsen om de fremmede handels-